

Max Shachtman

Inledning till Stalins förfalskarskola

Följande skrev Shachtman som inledning till den första amerikanska utgåvan av Trotskijs bok [Stalins förfalskarskola](#) (1937).

Shachtman nämner ett stort antal personer som fortfarande var vid liv när han skrev sin text, men de flesta av dem överlevde inte den stora terrorn 1936-38. En del av dessa fall kommenteras kortfattat i noter (tillagda av undertecknad). Du som vill veta mer om utrensningarna rekommenderas [Moskvarättegångarna](#) (av Kent-Åke Andersson) som främst handlar om de offentliga skådeprocesser som utplånade en stor del av bolsjevikernas gamla garde, och kapitlet "Den stora terrorn (1936-1938)" i [En stat mot sitt folk](#), där den franske historikern Nicolas Werth ger en övergripande bild av den stalinistiska terrorn, som drabbade den sovjetiska befolkningens alla skikt (bl a ett stort antal bönder).

Om översättningen

Shachtman använder Lenin- och Stalin-citat hämtade från Kommunistiska internationalens engelskspråkiga tidskrift *International Press Correspondence* (*Inprecor*), där ordalydelsen skiljer något från de översättningar som senare publicerats (i Lenins *Collected Works* och Stalins *Works*). Vi har använt Shachtmans versioner, men ger info om nyare versioner av Stalin-citaten i noter och diskuterar Lenin-citatet utförligare i en bilaga.

Martin F

Det här är en bok om lögnare och deras lögner. Ändå har den inte till syfte att riva ned heliga föreställningar. Dess mål är att visa att historien om ryska revolutionen förfalskats i syfte att förfalska grunden till själva revolutionen. En återgång till den ursprungliga basen och idealen hos bolsjevikerna under Sovjetrepublikens första år kräver först och främst att den sanna bilden av revolutionen återställs genom att avlägsna den tjocka skorpa av lögner som täcker den.

Historien om människans utveckling är också historien om de personer som representerar dess sociala motströmmar eller dess olika perioder. I själva verket är det emellanåt lättare att urskilja ett segment av samhällelig utveckling genom de personer som stod i förgrunden för den än av någon annan av dess karaktärsdrag. För om individer skapar sin egen historia samspelar en mängd krafter för att åstadkomma den stora personligheten i varje period och ansamlingen av inte fullt så stora individer som ingår i generalstaben. I en period av framsteg knådar historien sina ledare ur en och samma deg; för en period av tillbakagång behövs en deg med helt andra ingredienser.

Att konflikterna i Sovjetunionen skulle handla om maktkamp mellan enskilda individer ger därför ingen bas för någon analys. I stället avspeglar de individer det handlar om djupgående ekonomiska och politiska förändringar de senaste femton åren. Utan fysisk utplåning och moraliskt nedgörande av de personer som ledde revolutionen och dess landvinningar hade det inte gått för dem som tog över efter dem att reducera revolutionen och dess framgångar till den låga nivå som den nu befinner sig i, tjugo år efter bolsjevikernas resning.

1917 var bolsjevikpartiet, det som ledde revolutionen till seger, den mest ovanliga politiska organisationen i världen. Strängt centralistisk och obeveklig motståndare till allt som riskerade att tumma på dess principer, tvingad till illegal verksamhet under tsarismen och därigenom av repressionen förpassad till de mest avlägsna delarna av Ryssland och alla andra länder på jorden, hade det ändå ett mycket rikare och mer demokratiskt inre liv än de flesta andra partier idag. De livliga interna diskussionerna och tvisterna, ofta i from av tillfälliga

grupperingar, fraktioner och med sina egna publicistiska organ, avgjordes inte på något auktoritärt sätt, än minde administrativ repression eller byråkratiska åtgärder mot minoritetsuppfattningar. Kombinationen av partidemokrati och centralism gjorde det möjligt för partiet och existera och blomstra även under tsarismens tryck, ta sig igenom revolutionen 1905, de långa åren av reaktion och världskrig som sedan följde för att slutligen framstå som segrare i de avgörande striderna i november 1917. Bolsjevikpartiet före revolutionen 1917 var produkten av ett urval. Efter dessa prövningar fanns ytterst lite utrymme för veklingar, amatörer, äventyrare och karriärister.

Förvisso var inte alla medlemmar av bolsjevikpartiet gjutna i exakt samma hårda metall. Inte heller finns någon anledning – särskilt inte nu, i backspegeln – att idealisera hela det blockpartiet utgjorde. Tvärtom. Både på kollektiv och enskild nivå var det inte fritt från brister, och till och med allvarliga sådana – mer uppenbara på det individuella planet än för helheten. Men fast sammangjutet av den revolutionära doktrinens cement, efter att ha gått igenom en rad dramatiska prövningar under nära två decennier, var bolsjevikpartiet långt överlägset något annat parti. Det förmådde utföra vad nästan alla andra bara en månad före maktövertagandet betraktade som ett mirakel och som många fortsatte att betrakta som ett mirakel även åren efter november 1917. Och vad som än kan och måste sägas om bolsjevikpartiets brister kvarstår ett outplånligt historiskt faktum: ett ”mirakel” utfördes. Det är inte varje dag som en sådan revolution inträffar och det är inte alla som kan åstadkomma den.

I början av revolutionen framhöll ärliga motståndare till bolsjevismen, som såg igenom de förfärliga lögnerna i kapitalistpressen, de ryska revolutionärernas odiskutabla redbarhet.

”De ryska kommunisterna”, skrev den amerikanske sociologen Edward Alsworth Ross några år efter revolutionen ...

... var personer med en vision av ett nytt samhälle, vilket de försökte förverkliga. Alla de parti-ledare som i november 1917 hårdhänt tog över det ryska samhället för att omforma det med våld var ärliga människor, för sina ideal hade de gjort sig själva till måltavlor för den omänskliga förföljelse som pågick under tsarerna. När friheten kom i mars [1917] kunde ingen räkna med att ha något anseende hos de ryska massorna som inte stått upp för dem när alla talespersoner för det utplundrade arbetande folket varit tvungna att hålla sig undan för att få vara kvar på fri fot. De i eld härdade revolutionärerna hade bakom sig en historia av personlig osjälviskhet och hjältemod, som skulle få våra prudentliga konservativa opinionsbildare att rodna, sådana som aldrig satt sina liv på spel eller sin frihet för andra, men som ändå påstår sig stå på en högre moralisk nivå än de ryska kämparna.” (*The Russian Soviet Republic*, 1928, sid. 8)

När bolsjevikerna upprättat sin regering var det allra mest angelägna för Lenin att skydda detta parti av ”i eld härdade revolutionärer” mot de negativa effekterna av den makt de plötsligt kommit att inneha i ett land med låg kulturell nivå och en stark tradition av byråkrati. Han var den mest oförtröttlige och skoningslöse kritikern av partiet och sovjetbyråkratin och i synnerhet de två sista åren av sitt liv fylldes han av växande farhågor för dess oroväckande tillväxt. Han såg tusentals f d revolutionärer lockas till det mäktiga officiella regeringspartiet sedan revolutionen tryggats och som anslöt sig bara för att det nu förfogade över stort anseende och riklig tillgång på poster. Mycket av hans mest svidande kritik var riktad mot dessa försiktiga karriärister som kommit på fötterna sent och de återkommande ”utrensningar” inom partiet han krävde var försök att reducera deras skadliga inflytande. På samma gång var han angelägen om att bevara enheten och sammanhållningen hos gruppen av gamla revolutionärer, som, med alla sina brister (som han bara var alltför väl medveten om!) utgjorde ett förråd av doktrin och revolutionär historia. Om de ständigt försågs med nytt blod skulle de ha lättare att stå mot förfallet än de karriärister och uppkomlingar som, fem år efter revolutionen, var i färd med att upptäcka fördelarna, inte med bolsjevismen, utan med en etablerad regering och dess officiella partiapparat.

”Det måste alltid tas med i beräkningen”, skrev Lenin i mars 1922 till partiets centralkommitté när provotiden för nya medlemmar höll på att diskuteras ...

... att det är mycket lockande att få komma med i regeringspartiet. Mängden av småborgerliga och rent av anti-proletära element ute efter att bli medlemmar av partiet kommer att växa enormt den närmaste framtiden. Ett halvårs provotid för arbetarna kommer inte att räcka för att hålla tillbaka den anstormningen, särskilt som det kommer att vara lätt för småborgerliga element att för närvarande bli arbetare. Om vi inte ska lura oss själva och andra måste definitionen av arbetare bara gälla dem vars liv försett dem med en proletär psykologi och som arbetat många år i verkstäder och på fabriker, inte för att uppnå andra mål, utan som en följd av allmänna samhällliga och ekonomiska förhållanden. För att säga det rakt på sak måste det erkännas att den proletära partipolitiken inte bestäms så mycket av medlemmarna som av den obegränsade och starka auktoriteten hos det tunna skikt som vi kan kalla partiets gamla garde. (*International Press Correspondence*, Vol. 6, n° 7, 1926, s. 92¹)

Det vore förstas orimligt att tillskriva Lenin någon vidskeplig tilltro till det gamla gardets ofelbarhet. Men att det allmänt betraktades som en av de främsta garanterna mot förfall – - det gamla gardet i bemärkelsen kollektiv kraft – framgår på ett avgörande sätt av den ”obegränsade och starka auktoritet” det åtnjöt inom partiet och arbetarklassen.

I ett land med cirka 150 miljoner invånare utgjorde den revolutionära rörelsens gamla garde bara en ytterst liten grupp, också i förhållande till storleken på kommunistpartiet. Under revolutionens första år, då partiet hade vuxit till mellan en tredjedels och en halv miljon medlemmar, utgjorde det gamla gardet sällan mer än tio procent i dess led. Dess antal minskade dessutom ständigt av naturliga dödsfall och att detta ”tunna skikt” bidrog med så många stridande i det bittra inbördeskriget. Räkningen av partimedlemmar 1922, då 886 313 män och kvinnor registrerades, visade att sammanlagt 45 585 medlemmar gått med i partiet 1917 eller tidigare, dvs före Marsrevolutionen 1917. Räkningen 1925, då 401 481 medlemmar registrerades, visade att bara 86 496 gått med i partiet senast 1917 och att bara 8 249 återstod från tiden före 1917 (*Jahrbuch für Politik, Wirtschaft, Arbeiterbewegung, 1925-1926*, sid. 486, Berlin 1926). Därmed står det klart att tio år efter bolsjevikrevolutionen fanns det inte fler än 5 000 medlemmar kvar i kommunistpartiet som skulle stämma in på Lenins tal om partiets gamla garde.

Innan vi går in på vad som slutligen hände med detta gamla garde måste vi kortfattat ta upp de frågor med relation till det som Trotskij reste 1928. Precis som med Lenin var hans bedömning av det gamla gardet helt fritt från all vidskeplig dyrkan av det. Det var redan uppenbart att de mödosamma och ytterst spänningsfyllda år som revolutionen och dess ledare gått igenom, år av försvar av en isolerad arbetarrepublik inför närmast oöverstigliga inre svårigheter och tryck utifrån, utan någon lindring i form av framgångsrika revolutioner i Väst, satte sina spår bland folket och det ledande skiktet i partiet. Konservatism, rutin, anpassning, byråkrati – allt sådant åstadkom betydande förändringar av de politiska stämningarna i partiet, uppifrån och ner. Samtidigt som Trotskij underströk det gamla gardets enorma betydelse öppnade han också en kampanj för att bekämpa byråkratin och för att pumpa in nytt friskt blod i de gamla artärerna från de bästa krafterna i den nya generationen. Om inte så skedde, betonade han, fanns risk för att den gamla revolutionära gruppen skulle degenerera, en urartning inte hit olik vad som hänt de gamla lärjungarna till Marx och Engels – Adler, Bernstein, Guesde, Kautsky – som långsamt fjärrmat sig från sina tidigare ståndpunkter.

¹ Hela detta *Inprecor*-nummer finns på Marxists Internet Archive: <https://www.marxists.org/history/international/comintern/inprecor/1926/v06n07-jan-22-1926-inprecor.pdf>. För mer info om detta, se *bilagan* nedan.

Det är viktigt att notera att den första ”striden mot trotskismen” i det ryska kommunistpartiet – den så kallade ”litterära debatten” 1923² – riktade sig mot Trotskijs påstådda förtal av det gamla gardet. Hela partiapparaten mobiliserades till ”försvar av det gamla gardet” och för att krossa Trotskij och hans vänner enbart för att de talade om möjligheten av, faran med, att den härskande gruppen skulle kunna degenerera.

”Det är helt obegripligt”, sade Stalin i en nu bortglömd polemik mot Trotskij ...

... att sådana opportunisterna och mensjeviker som Bernstein, Adler, Kautsky, Guesde och andra ska gå att nämna i samma andetag som den medlem av det gamla gardet av bolsjeviker som hela sitt liv bekämpat opportunism, mensjevism och Andra internationalen och som, det hoppas jag ju, kommer att fortsätta att bekämpa dem i framtiden också. Vad är orsaken till detta misstag, till denna orda, vad finns det för behov av det, slätt ingenting om man utgår från partiets intresse, eller att det kan finnas andra motiv bakom och som inte har något att göra med omsorg om det gamla gardet? Hur ska vi kunna förstå dessa insinuationer om opportunism bland gammelbolsjevikerna, som fostrats i kampen mot opportunismen? Och inte heller jag är det minsta övertygad (!) om att gammelbolsjevikerna skulle vara helt immuna (!!) mot risken för degenerering lika lite som jag i rimlighetens namn skulle kunna påstå att vi är immuna mot jordbävningar. Den faran kan och måste medges som *en möjlighet*. Men är avsikten att signalera att denna fara är *något som föreligger här och nu*? Det tror jag inte. Inte heller har kamrat Trotskij nämnt några tecken på att faran för degenerering är aktuell nu.” (*International Press Correspondence*, Vol. 4, n° 12, 1924, s. 87)³

1924 hävdade Stalin således mot Trotskij att gammelbolsjevikerna inte var ”absolut mindre immuna mot risken för degenerering” än för risken för jordbävningar – ett nog så sällsynt fenomen. Och med ”gammelbolsjevikerna” hade Stalin och hans anhängare vissa individer i åtanke, särskilt de mer framstående representanterna för den gruppen. Den politbyrå som centralkommittén utsett efter trettonde partikongressen i maj 1924 bestod av Stalin, Bucharin, Zinovjev, Kamenev, Rykov, Tomskij och Trotskij. I kampen mot Trotskij betecknades de övriga sex som de främsta ledarna för ”det gamla gardet”. Tretton år senare hade Stalin avrättat, drivit till självmord eller planerar att skjuta alla andra medlemmar av den politbyrå, alla de främsta ledarna för det gamla gardet, som enligt Stalin, trots att risken för att de skulle degenerera var mindre än för en jordbävning, skulle visa sig vara, fascister, mördare, spioner, avvikare, sabotörer, jordens avskum och galna hundar.

De drastiska förändringarna av Sovjetunionens karaktär sedan Lenins död kan påvisas ytterligare genom hänvisning till Stalins avslutningsinlägg mot den nya oppositionen under Zinovjev, Kamenev och Krupskaja på Fjortonde partikongressen 1925.

År 1923, efter tolfte kongressen, utarbetade de personer som samlades i ”grottan” (*skratt*) en plattform som gick ut på att politiska byrå skulle upplösas och sekretariatet bli en politisk institution, dvs sekretariatet skulle göras till ledande organ i politiska och organisatoriska frågor och skulle bestå av Zinovjev, Trotskij och Stalin. Vad är innebörden i denna plattform? Vad betyder detta? Det betyder att partiet skulle ledas utan Kalinin och utan Molotov. Plattformen ledd inte till något resultat, inte bara därför att den då var principiös, utan också därför att det för närvarande är omöjligt att leda partiet utan de nämnda kamraterna. (min kursiv. M.S.)⁴

För inte så länge sedan utropade Stalin också att det var *omöjligt* att leda kommunistpartiet utan Rykov, Kalinin, Tomskij, Molotov och Bucharin, för att inte tala om Zinovjev och

² Se E H Carr, [Oktoberns lärdomar](#) och [”Den litterära debatten” 1924-25 i svensk kommunistpress](#).

³ *Inprecor*-numret finns här: <https://www.marxists.org/history/international/comintern/inprecor/1924/v04n12-feb-15-1924-inprecor.pdf>

Stalins inlägg publicerades ursprungligen i *Pravda* 15 december 1923. Ordalydelsen i Stalins *Works* vol 5, s 393-5 (”The discussion ... and Trotsky’s Letter”) skiljer sig något från den i *Inprecor*.

⁴ Här används den svenska översättningen av ”Centralkommitténs politiska verksamhetsberättelse på SUKP(b):s fjortonde kongress” som finns i Stalins *Leninismens problem*.

Trotskij. Av de sju som fått det storartade omdömet outhärliga ledare har en blivit skjuten, en har drivits till självmord eller dödsdöms, två väntar på rättegång som kan leda till dödsdom och Trotskij har fått pris satt på sitt huvud.⁵ De båda andra är fortfarande formellt kvar som medlemmar av politbyrån och då enbart som galjonsfigurer och vars fortsatta existens också i denna harmlösa form bara är en tidsfråga. Det ”opolitiska” Sekretariatet har blivit ett allsmäktigt redskap i Ledarens händer och Bucharins skämt från 1921 om att ”männslighetens historia kan indelas i tre stora perioder: matriarkatet, patriarkatet och sekretariatet” är inte längre något skämt. Det är den bistra sanningen omsatt i praktiken av den råbarkade och illojale generalsekreteraren.

Och av en handfull gammelbolsjeviker, det gamla gardets ”tunna skikt” – vad hände med detta? Det har tillintetgjorts av en grotesk byråkratisk apparat. En del utplånades fysiskt efter rättegångarna nyligen, resten sitter i fängelse där varje fånge dagligen riskerar att få följa Zinovjev och de övriga i graven.

Det finns många som fortfarande hänvisar till sitt samvete, eller som rationaliserar sin underkastelse under den mäktiga byråkratin, genom att lansera en feg tolkning av sin sinnesförändring. ”De tidigare ledarna, som gapade så mycket om världsrevolution, var först och främst agitatorer, personer som var bäst anpassade till revolutionens romantiska och heroiska tid. Men nu har världsrevolutionen falnat och vad som då behövs är en ny typ av ledare. Nu behövs det praktiskt sinnade personer, konstruktörer av ett nytt samhälle, personer som kan inta kommandopositionerna inom ekonomi, regeringsadministration och utrikespolitik.”

Ett argument som inte bara är eländigt kälkborgerliga och reaktionärt, och heller inte stämmer med fakta. *Faktum* är att just de personer som blivit bortsopade inte bara utgjorde bolsjevismens gamla garde, de bäst utrustade representanterna utomlands för sovjetrepubliken. Också bara en *partiell* förteckning över de mest framträdande bland dem, som samtliga blivit fördrivna, fängslade eller mördade av Stalin, skulle visa den förintande ödeläggelse byråkratin utsatt landet för på sin väg mot allmakt.

Av det första Folkkommisariernas råd – dvs den sovjetiska regeringen – som bildades i november 1917 har fyra medlemmar dött en naturlig död: Lenin, Nogin, Skvortsov-Stepanov och Lunatjarskij. Fortfarande i liv, och i tjänst hos stalinismen, är Stalin själv, Miljutin och den trio som under några månader fungerade som ledning för folkkommisariatet för armén och flottan: Antonov-Ovsejenko, Dybenko och Krylenko.⁶ De övriga folkkommisarierna var Rykov, nu fängslad; Sjljapnikov, döende i fängelse där han hållits i åratal, Lomov-Oppokov och N F Glebov-Avilov, den senare bolsjevik sedan 1904, är nu båda fängslade som ”sabotörer”, Teodorovitj, i november 1930 dömd som kontrarevolutionär ”Kondratjevist” och sedan dess försvunnen i något dunkelt hål, Trotskij, Sovjetrysslands första utrikeskommisarie, befinner sig i exil i Mexiko, av Moskva anklagad för att vara ”agent åt Hitler och Mikadon”.

Lenins närmaste man som ordförande i rådet – en post motsvarande premiärminister i Frankrike eller England, eller USA:s president – var Leo Kamenev; 1936 blev han avrättad som ”fascistisk mördare”. Alexis Rykov, som efterträdde Kamenev på den posten 1925 sitter nu fängslad anklagad för samma brott. Rykov var inte bara chef för rådet i Sovjetunionen, utan också för Ryska socialistiska federativa sovjetrepubliken – dvs Ryssland i egentlig mening. När han också blev avsatt från den posten efterträddes han av Sergej Syrtsov, bolsjevik under ett kvartssekel, ledare för Ryska sovjetrepubliken mellan 1929 och 1931, avsatt som ”kontrarevolutionär konspiratör” och fortfarande fängslad. Också fängslad, även om rykten gjort gällande att han avrättats, är L Sosnovskij, en gång den mest populära

⁵ Av dessa skulle enbart Kalinin och Molotov klara sig.

⁶ Alla dessa, utom Stalin, skulle falla offer för den ”stora terrorn”.

politiske skribenten i Ryssland, tidig gruppleddare och inspiskare för bolsjevikernas grupp i den allryska centrala exekutivkommittén av sovjeterna.⁷ 1925 drevs Lutovinov, sekreterare i centrala exekutivkommittén, till självmord. Närmast plågad till döds i isoleringshäktet i Verchneursk är Timofej Saprónov, sekreterare i samma kommitté mellan 1922 och 1928, som gick med i partiet 1912. Avel Jenukidze, som efterträdde Lutovinov på hans post och innehade den i över ett decennium, avsattes plötsligt 1935 och fängslades – med viskade anklagelser om att denne man, som så länge varit en lojal tjänsteman inom byråkratin, varit inblandad i komplotten för att mörda S M Kirov. Hans brorson, Lado Jenukidze, har suttit fängslad i nio år som trotskist.⁸ Även V V Schmidt, en arbetarbolsjevik och länge ledare för gruvarbetarnas fackförening, f d folkkommissarie för arbetsmarknad och en tid vice ordförande för sovjeternas centrala exekutivkommitté, sitter också fängslad. I januari 1937 avrättades Michail Boguslavskij, gammalbolsjevik, som ”trotskistisk sabotör, en gång ordförande för Lilla rådet – det viktigaste utskottet i Folkkommissariernas råd. Samma post innehades en tid av T V Saprónov, som även var ordförande i exekutivkommittén i provisoriska regeringen i Moskva 1918-1919. I likhet med alla andra som krossats av byråkratin innehade han ledande poster under de avgörande åren när inte ledande poster inte var något man strödde omkring sig lättsinnigt.

Avrättade eller fängslade är ledarna för de viktigaste lokala sovjeterna på Lenins tid. Grigorij Zinovjev, många år ordförande för Leningrad-sovjeten, avrättades efter rättegången i augusti 1936. Kostina, sekreterare i Leningradsovjeten, sitter fängslad i Sibirien. Fram till 1925 var Leo Kamenev ordförande för den näst mest betydande sovjetregeringen, i Moskva. Han avrättades samtidigt som Zinovjev. Boguslavskij, sekreterare i Moskvasovjeten under den första tiden, avrättades några månader efter ordföranden. Beloborodov var förste chef för sovjeterna i Uralregionen, ordförande i regionens exekutivkommitté. När de Vita och tjeckoslovakerna ryckte fram mot Jekaterinburg undertecknade han ordern om att avrätta ex-tsaren Nikolaj den blodige. Nu sitter Beloborodov, en av de första trotskisterna som kapitulerade för Stalin 1929, i fängelse. Avrättade, fängslade eller i exil är så gott som alla andra bolsjevikledare i Uralregionen: Jevgenij Preobrazjenskij, en av partiets ledande ekonomer och teoretiker, och medförfattare till vad som en gång sågs som standardtexten om kommunismen i Ryssland och hela Internationalen, Ufimtsev fängslad, Boris M Jeltsin, en av Lenins äldsta vänner, i fängelse tillsammans med sonen Viktor – hans andre son, Sergej, dog som deporterad, V M Tjernych, ledare för tjekan i Uralregionen, sitter i fängelse, Mratjkovskij har avrättats.

Ivan T Smilga, nära medarbetare till Lenin och ordförande för den regionala kommittén av ryska sovjeterna i Finland 1917, ledare för bolsjevikerna i Baltiska flottan, är en av de äldsta partiledarna. Han sitter nu fängslad och hans liv hänger på vad Stalin bestämmer sig för.⁹ Jakob Drobnis, ordförande för sovjeten i Poltava de första åren, avrättades i januari 1937 som ”trotskistisk sabotör”. Avrättad blev även förste ledaren för Kievsovjeten, Grigorij Pjatakov. Fem månader tidigare avrättades även Ivan Nikitij Smirnov, ”den sibiriske Lenin” och grundare av ”buffertrepubliken i Fjärran Östern och ordförande för den revolutionära kommittén i Sibirien under inbördeskrigets första svåra år. Hans öde delades i nio år av Lade Dumbadze, ordförande för den första bolsjevikiska sovjeten i Tiflis. Han är så förlamad av de skador han åsamkades under inbördeskriget att han inte kan äta eller klä sig själv, han har skickats från fängelse till fängelse och är nu deporterad till Sarapol, helt ensam och döende.

Den ena folkkommissarien för arbetsmarknadsfrågor efter den andra har blivit avsatt och hamnat i fängelse för oduglighet eller oförmåga att anpassa sig till det stalinistiska maskineriet: Sjljapnikov, Vladimir Smirnov hans efterträdare, därefter Michail Uglanov och

⁷ Sosnovskij dödsdömdes i en hemlig rättegång i juli 1937 och sköts.

⁸ Avel Jenukidze avrättades i december 1937 (efter en icke-offentlig rättegång), medan Lado sköts 1938 i fängsläget Vorkuta.

⁹ Smilga (1892-1938) arresterades 1935 och sköts i fängelset utan rättegång i februari 1938.

slutligen V V Schmidt. Fängslad eller avrättad är också den gamle bolsjeviken i Leningrad, G Fedorov, förste chef för konfliktavdelningen inom folkkommissariatet för arbete.

De som innehaft posterna som folkkommissarier för post och telegraf har mött ett liknande öde. Den allra förste, Glebov-Avilov, sitter fängslad som "sabotör", I N Smirnov, som innehade posten tills han 1927 blev utesluten ur partiet, avrättades 1936 som "trotskistisk mördare", Rykov som hade posten fram till 1936 sitter i ett GPU-fängelse där han utsätts för allehanda sofistikerade metoder för att pressa fram ännu en av dessa beryktade "bekännelser", Rykov ersattes av Jagoda, avpolletterad från sin tidigare ställning som chef för GPU. Några veckor senare blev även Jagoda avsatt och fängslad. Anklagelserna? Han ska ha förskingrat sagolika summor och spenderat pengarna på osmakliga orgier. Han är det verktyg Stalin använde för komplotterna mot Smirnov, Kamenev och Mratjkovskij för att sedan avrätta dem som ... "jordens avskum".

De båda viktigaste republikerna i Sovjetunionen efter Ryssland är Ukraina och Georgien. Alla de främsta bolsjevikedarna i de länderna har endera blivit avrättade eller fängslade av Stalin.

Pjatakov, ledare för den provisoriska arbetar- och bonderegeringen i Ukraina, blev avrättad i januari 1937 för att ha konspirerat för att sälja ut Ukraina till Hitler! Rakovskij, grundare av den ukrainska sovjetrepubliken 1918, förste ordförande i Folkkommissariernas råd där och även utrikeskommissarie, sitter fängslad, antagligen för samma brott. Åklagaren mot dem, Andrej Vysjinskij, som 1918 då sådana som Pjatakov och Rakovskij kämpade för upprättande av sovjetmakt, var själv inblandad i försöken att sabotera Ukrainas försörjning. Hela den förändring Sovjetunionen undergått framgår av denna symboliska kontrast! Fängslade och anklagade för kontrarevolutionär verksamhet är också grundarna av sovjeterna i Ukraina som Kotsjubinskij och general Dmitri Schmidt, den unge arbetare som organiserade de första styrkorna i Ukrainas röda kavalleri under kampen för att befria Ukraina från de Vita, Drobnis, ett framstående namn i revolutionen i Ukraina, har nämnts tidigare, i hålor på Solovjetskij-fängelset finns Alexander Sjumskij, medlem av partiets centralkommitté och utbildningskommissarie i Ukraina, för att ha motsatt sig Stalins byråkratiska politik gentemot nationella minoriteter, Eugenie Bosch, ännu en av de bästa bolsjevikiska aktivisterna i Ukraina, drevs till självmord 1925 och hennes gärning upprepades åta år senare av Skrypnik, ännu en gammal bolsjevik och Sjumskijs efterträdare som utbildningskommissarie, tidigare ordförande i centrala rådet för fabriks- och verkstadskommittéer i Petrograd 1917 och senare folkkommissarie för arbetar- och bondeinspektionen. De ställningar som innehafts av de stora grundarna av Sovjetukraina har koncentrerats i händerna på en enda boss, Postysjev, ett okänt namn, som för Stalins räkning styr Ukraina som generalguvernörerna styrde provinserna för tsaren. Vad Postysjev är i Ukraina är Lavrentij Beria i Georgien. Han har tagit alla de bästa georgiska bolsjevikers plats medan de i årtal fått fylla Stalins fångelser, koncentrationsläger och ställen för deportering. De tre första som var ordförande för Folkkommissariernas råd i Sovjetgeorgien sitter nu fängslade: Budu Mdivani, Sergej Kavtaradze och Gogoberidze. Det gör även Macharadze, som 1921 var förste ordförande och folkkommissarie för jordbruk i det provisoriska råden av kommissarier i Sovjetrepubliken, det hemska öde som drabbade Lade Dumbadze, folkkommissarie för arbetsfrågor och social välfärd i samma provisoriska råd, har tidigare omtalats. Ledarna för presidiet i Tifliskongressen av georgiska sovjetter 1922, Torosjelidze och Misha Okudzjava, har precis blivit arresterade, åter igen som "mördare" och "sabotörer". Tsuladze, en av de första ledarna för regeringen i Tiflis har delat fångelsestillvaron och exilen med Dumbadze i flera år. Samma gäller Vasilij Pankratov, tidigare vice ordförande för den transkaukasiska tjekan. Så var det också för Kote Tsintsadze tills han avled för några år sedan, Tsintsadze, en gång chef för först tjekan i Tiflis sedan i Kaukasien, var en av de bästa representanterna för den gamla generationen av bolsjeviker men som drevs i döden av Stalins förföljelse, ändå hade de båda samarbetat intimt i början av rörelsen i

Georgien, framför allt i de omtalade ”exproprieringarna” under tsarismen. Just den sortens georgiska bolsjeviker – som Mdivani och Macharadze – som Lenin engagerade sig så djupt för 1922 mot Stalins och Dzerzjinskis byråkratiska fraktionsverksamhet, har hamnat i fängelse eller avrättats för att bereda plats för karriärister och oduglingar.

Industri, jordbruk, planekonomi, finanser – på alla de områdena har byråkratin sopat bort det ena skiktet av tjänstemän och direktörer efter det andra, till att börja med de som ledde arbetet på Lenins tid. Kamenev och Rykov var de två första ordförandena, efter Lenin, i det betydelsefulla Rådet för Arbeta och Försvar, den ene har mist livet, den andre friheten. De mest kända medlemmarna av Högsta rådet för nationalekonomi har nyligen blivit avrättade eller fängslade på anklagelser som gör en mållös om att ha konspirerat för att sabotera just den nationella ekonomin: Rykov, som var chef för Högsta rådet i årtal, är borta, borta är också de tre vice ordförandena för Rådet, Tomskij, Dogadov och Ossinskij, som försvann från sina poster tillsammans med Rykov 1930. Pjatakov som var vice ordförande för Rådet 1928 ut-sattes för ett justitiemord i januari i år, i fängelse sitter I T Smilga, som var vice ordförande i Rådet mellan 1921 och 1928, och i regeringens plankommission mellan 1924 och 1926. Tillsammans med Rykov sitter N I Bucharin och väntar på rättegång, han var en gång ledande medlem av Rådet, ordförande för Kommunistiska internationalen i fyra år sedan Zinovjev blivit avsatt, och chefredaktör för det officiella regeringsorganet *Izvestija* vid tiden för sin arrestering.¹⁰

Ärren är inte mindre djupa inom industrin. Pjatakov, som nyligen avrättades, var tidigare ordförande för den centrala förvaltningen för kemisk industri och, när han blev arresterad, vice folkkommissarie för den tunga industrin. Trots att folkkommissarien Ordzjonikidze formellt hade en högre befattning var Pjatakov i själva verket den som ledde folkkommissariatet. Tillsammans med honom avrättades Drobnis, direktör för den berömda kemiska anläggningen Kemerovo, och Stanislas Ratajtjak, chef för trusten för koksindustri och tidigare chef för centrala förvaltningen för den grundläggande kemiska industrin. Loginov, direktör för Kokstrusten i Charkov, väntar på samma öde. Precis som för samtliga tidigare omnämnda hade dessa personer bakom sig tjugo, trettio, fyrtio och rent av femtio år av aktivitet i den revolutionära rörelsen i Ryssland. Knappast någon av dem skulle kunna passa in på vad Lenin ofta nedlåtande omtalade som ”Oktoberbolsjeviker”, dvs sådana som gick med i partiet när det verkade tryggt och var respektabelt och lukrativt att göra.

Transportsektorn har drabbats hårt av byråkratisk vanskötsel och de blodiga stalinistiska utrensningarna. Trotskij, som för cirka femton år sedan inledde återställandet av sovjetiska transporter på planerad basis för första gången, är världens mest kände landsflyktig. Hans närmaste medarbetare vid den tiden, Jemsjanov, som han utvecklade de omtalade planerna med och som till helt nyligen var vice chef för järnvägen Moskva-Donbas sitter nu fängslad som ”sabotör”. I fängelse befinner sig också V Zorin, gammalbolsjevik från Leningrad och senast vice chef för södra järnvägen efter att ha arresterats på samma hopfantiserade anklagelser. I fängelse även: Mironov, chef för Tomsk-järnvägen, Tolmatjev, direktör för sovjetiska transporter, arresterad redan 1932, Zoff, f d biträdande folkkommissarie för vattenledningar, ledande inom militärt arbete de första åren. Avrättade i januari 1937 som ”förrädare och sabotörer”: Ivan Knjazev, en gammal socialistrevolutionär som bröt med sitt parti och gick med i bolsjevikerna omedelbart efter revolutionen, som samarbetat med framlidne Dzerzjinskij när denne var folkkommissarie för järnvägarna. Vid arresteringen var Knjazev chef för södra järnvägen. Joseph Turok var chef för järnvägarna i Uralregionen vid tiden för sin arrestering, Leonid Serebrjakov, en gammal järnvägsspecialist, som en gång var biträdande folkkommissarie för transporterna och representerade Rysslands intressen i Öst-

¹⁰ Bucharin och Rykov åtalades och dömdes till döden vid tredje Moskvarättegången 1938,

järnvägen i Kina efter att ha kapitulerat för Stalin 1929-1930 och som var f d chef för Centralförvaltningen för vägtransporter, Jakob Livshitz, f d chef för södra järnvägen och biträdande folkskommisarie för järnvägarna när han blev arrestrad. Mratjkovskij, som ledde byggandet av den strategiska järnvägen från Bajkalsjön till Amurfloden 1931-1932 blev avrättad som ”mördare” efter rättegången i augusti 1936. Att hitta folk som kan mäta sig med dem blir inte lätt, än mindre kan det ske via dekret.

Grigorij Sokolnikov, folkskommisarie för finanserna mellan 1921 och 1926 och känd för att ha stabiliserat *tjervonetz* (en guldvaluta i tio rubel) dömdes vid rättegången i januari 1937 till tio års fängelse.¹¹ Pjatakov, chefskommisarie för centralbanken 1918 och ordförande där flera år efteråt, avrättad, en varning om det öde som Sokolnikov fortfarande väntar på. Fängslade är Preobrazjenskij, en gång en framträdande tjänsteman i regeringens finansförvaltning, Arkus, en gång biträdande direktör för centralbanken, Tumanov, direktör för den mäktiga industribanken. Och betänk att de fängslades av Jagoda, som nu själv anklagas för förskingring!¹²

Den ena ledaren inom jordbruket efter den andre – höger som vänster – har fallit för slagen från den blinda, skrämde och hämndlystna byråkratin. I fjol avrättades I I Reingold, en gång biträdande jordbrukskommisarie, inom departementet för bomullsodling, själv agronom och en av de få gammelbolsjeviker som, i likhet med Rykov och Sjljapnikov, direkt och aktivt deltog i 1905 års revolution. Fängslade som syndabockar för att inte ha varit tillräckligt underdåniga mot Stalin finns: A P Smirnov, jordbrukskommisarie sedan juli 1923, hans efterträdare Teodorovitj, som en gång ledde Bondeinternationalen, och Eismont, vice folkskommisarie för jordbruk och livsmedelsförsörjning i Ryssland 1932 då han blev arresterad tillsammans med Tolmatjev och en stor grupp andra höga tjänstemän.

Än värre är förödelserna på det militära området, där många erfarna revolutionärer blivit ersatta av medaljprydda marskalkar och andra klåpare. Borta är Trotskij, organisatören av och ledaren för den mest storartade armé världen skådat, förste ordförande i högsta krigsrådet. Borta är biträdande krigskommisarien och ordförande i det revolutionära militära rådet 1918, Efraim Skljanskij, Trotskijs högra hand, en revolutionär med exceptionell militär begåvning, som drevs bort från sin post genom intriger och ränker när Trotskij tvingades lämna posten som krigskommisarie och som sannolikt undgick fängelse eller exekutionsplutonen som ”Hitleragent” bara för att han dog i en olyckshändelse i New York 1925. I fängelse sitter Sjtjyhold, Skljanskijs sekreterare, och en av de första organisatörerna av Röda armén. Fängslade är de framstående militärerna Gajevskij och Vladimir Smirnov – den senare döende, han har tappat synen, i strafflägret i Suzdal. För tredje gången fängslad är Grünstein¹³, organisatör av Röda armén från allra första början, divisionschef, dömd till straffarbete under tsaren, med ett oräkneligt antal år i bolsjevikpartiet bakom sig. I fängelse sitter också general Vitovt Putna, en gång Sovjetunionens militära representant i Berlin, där han var Röda arméns förbindelse med *Reichswehr* och senare militärattaché vid ambassaden i London. General Dmitri Schmidt, tidigare omtalad, och militärbefälhavarna Kuzmitjev och Esterman. Avrättad efter rättegången i januari blev N I Muralov, tidigare högt uppsatt i militärinspektionen och i årtal chef för Moskvas militärdistrikt. Efter rättegången i augusti avrättades Sergej Mratjkovskij, som besegrade de Vita i Uralregionen och sedan var chef för Militärdistriktet i Uralregionen fram till 1924. Klias-Klavin, försvarskommisarie i Petrograd

¹¹ Sokolnikov greps i juli 1936 och ställdes inför rätta vid andra Moskvarättegången där han var en av de få som ”bara” dömdes till fängelse. Han dog, i fängelset i maj 1939, förmodligen mördad av medfångar.

¹² Jagoda skulle senare ställas inför mycket allvarligare anklagelser. I mars 1938 åtalades han vid tredje Moskvarättegången, för att tillsammans med Nikolaj Bucharin och Aleksej Rykov ha stått i spetsen för en komplott mot sovjetregimen i syfte att återinföra kapitalismen m m. Han dömdes till döden och avrättades.

¹³ Karl Ivanovitj Grünstein (1888-1937) var en lettisk kommunist som blev partimedlem 1903.

under inbördeskriget vars liv regeringen räddade 1922 då han bli utväxlad mot letter som satt som gisslan i Moskva, sitter fängslad. Sokolnikov, en gång chef för Åttonde armén vid sydfronten, sitter i fängelse. I N Smirnov, chef för den berömda Femte armén som erövrade Kazan, avrättades i augusti som "förrädare". En annan av ledarna för Femte armén i striderna mot Koltjak var Man-Nevelson, nu på sitt nionde år som deporterad i Stalins fångelser, bland hans "kontrarevolutionära brott" ingår att han är Trotskijs svärson. I fängelse utan rättegång (så gott som alla trotskister fängslades utan så mycket som tillstymmelse till rättegång) sitter I T Smilga, som tillsammans med Tuchatjevskij ledde Sjunde armén mot Pilsudski 1921.¹⁴

Och slutliga har förändringarna varit slående inom utrikespolitiken. Trotskij var det revolutionära Rysslands förste utrikeskommissarie. Han efterträddes av Tjitjerin, som slutligen blev ersatt av Litvinov efter enkla intriger som drev Tjitjerin in i en depression då han funderade på att gå i exil i Väst. Förutom de båda har så gott som alla de dugligaste ryska diplomaterna och handelsrepresentanterna avsatts. Tjitjerin, Rakovskij och Preobrazjenskij ledde den omtalade ryska delegationen vid konferensen i Genua 1922. De båda senare sitter idag i fängelse. Rakovskij var Sovjetunionens ambassadör i London och Paris. Kamenev var innan dess chef för den ryska representationen i London, därefter ambassadör i Italien, nu ligger han vanhedrad i graven. Pjatakov och Budu Mdivani ledde den sovjetiska handelsdelegationen i Paris under en svår tid, den förre är avrättad och den senare sitter i fängelse på anklagelser som kommer att innebära avrättning. Fängslade är också Ufimtsev, chef för handelskontoret i Wien, Jurij Kotsjubinskij, som under tecknade de rysk-polska fördraget i Riga i mars 1921 för de ukrainska sovjeternas räkning och som senare var sekreterare vid de sovjetiska legationerna i Wien och Warszawa, Sjljapnikov, som var Krassins närmaste man 1924 då denne var ambassadör i Paris, Sokolnikov, som undertecknade Brest-Litovsk avtalet 1918 för bolsjevikernas räkning och några år senare blev ambassadör i London, var biträdande utrikeskommissarie när han arresterades för "svekfulla kontakter" med Tyskland och Japan, Leonid Gertjik, tidigare chef för handelskontoret i Persien, är deporterad till Orenburg. A A Joffe, en av Rysslands mest briljanta företrädare inom utrikespolitiken, förste ambassadören i Tyskland och senare i Kina, drevs till självmord 1927 av den stalinistiska förföljelsen, Maria Joffe, hans deporterade hustru, tog sitt liv i Sibirien 1935.

Vilka kom efter dessa personer? I stället för Kamenev, Rakovskij och Sokolnikov i London har Stalin tillsatt Majskij, f d minister i den kontrarevolutionära "Samara-regeringen", som de tjeckoslovakiska legosoldaterna upprättade mot bolsjevikerna under inbördeskriget. I stället för Rakovski eller Sjljapnikov i Paris har Stalin placera den gamle mensjevikerna Potemkin. I Berlin ersattes Joffe av Chintjuk, anti-bolsjevikisk ordförande i Moskvarådet under Kerenskij. Serebrjakov, en gång Sovjetunionens representant i Amtorg i New York, avrättades och i stället sitter nu där Trojanovskij, f d medlem av mensjevikernas centralkommitté och som deras talesperson utpekade han Lenin och Trotskij som tyska agenter inför konstituerande församlingen 1918 ...

Det som hänt det senaste decenniet i Sovjetunionen är att det "tunna skiktet" av det gamla gardet, där så gott som alla vid någon tidpunkt bekämpade den stalinistiska reaktionen, blivit fysiskt utplånat, eller själv fallit offer för degenereringens virus. De återkommande "återfallen", och de alltmer förödmjukande knäböjningarna för Stalin, gav dem till syvende och sist inte mycket; det bidrog bara till att deras moraliska fiber som revolutionärer ödelades och underlättade att de krossades och blev ersatta med byråkratins hänsynslösa ångvält. Hur djupt de än ödmjukade sig, eller kände sig tvingade att ödmjuka sig, hur eländigt de än betedde sig

¹⁴ Utrensningarna i armén blev kort efter Shachtman skrev dessa rader betydligt mer genomgripande än så – i juni avrättades marskalk Tuchatjevskij och 7 generaler som påstods ligga bakom en omfattande "militär sammansvärjning". Därefter greps ytterligare 980 högre officerare, bland dem 21 generaler. För detaljer, se Werths arbete En stat mot sitt folkxxx, s. 120 ff.

när de kapitulerade och krampaktigt klamrade sig fast vid ett medlemskort i partiet, som inte längre betydde något, symboliserade de, och många av dem representerade till och med, på gott och ont, eller en annan epok, en annan tradition, en annan ideologi än den som stod i tjänst hos en nya härskande kast och som inte kunde införliva det gamla med det nya. Den period av social och politisk reaktion Stalin företrädde krävde nya och annorlunda personer än de som i någon mån företrätt en tid av samhälleliga och politiska framsteg.

Stalin-byråkratin, som koncentrerat all makt i sina händer är, tills vidare, den triumferande bäraren av en *politisk kontrarevolution*, som den redan låtit göra intrång i de socio-ekonomiska grunderna till den nya staten, nämligen de förstatligade produktions- och handelsmedlen – utan att ännu ha ersatt dem med andra grunder – nämligen privategendom vad gäller produktionsmedel och handel. Den politiska kontrarevolutionen har därmed hittills främst påverkat den politiska överbyggnaden i staten. Om dess bakåtsträvande kraft inte i grunden ska påverka den ekonomiska basen, dvs om de nationaliserade medlen för produktion och handel ska kunna bevaras och färskas och systematiskt utvecklas i riktning mot en socialistisk ekonomi måste den nya överbyggnad förändras. Kort sagt måste de proletära massorna återfå den politiska makten genom att den byråkratiska apparaten störtas. För byråkratin har just genom sina metoder inte lämnat något lagligt eller fredligt utrymme att ersättas på.

Det är bakgrunden till den slutsats författaren till denna bok drar i sitt senaste arbete, *Den förrådada revolutionen*:

Den revolution byråkratin planerar mot sig själv kommer inte att vara social som Oktoberrevolutionen 1917. Denna gång är det inte fråga om att förändra samhällets ekonomiska grundvalar, genom att ersätta vissa egendomsformer med andra. Historien har på andra håll känt inte bara sociala revolutioner, som ersatt en feodal regim med en borgerlig, utan också politiska revolutioner som, utan att rubba samhällets ekonomiska grundvalar, har sopat bort ett gammalt härskarskikt (1830 och 1848 i Frankrike, februari 1917 i Ryssland, etc.). Störtandet av den bonapartistiska kasten kommer naturligtvis att få djupgående sociala konsekvenser, men i sig självt kommer det att hållas inom den politiska revolutionens gränser.¹⁵

Det är en politisk revolution som inte kommer att ledas av det gamla gardet, eller mot det, för med några få undantag är det inte längre någon faktor i sovjetiskt samhälle och politik; det som inte sopats bort fysiskt har urartat till den grad att det inte längre kan kämpa och heller inte behöver bekämpas. Den revolutionen kommer inte att ledas av eller mot bolsjevikpartiet, som ju inte längre existerar som politiskt parti eller någon levande organism – det är nu en sovjetisk myt. Revolutionen kommer att vara riktad mot det nya politiska parti som tog form under perioden av reaktion i Sovjetunionen, partiet för den stalinistiska byråkratins maskineri. Det kommer att bestå av de framskridna delarna av den nya generationen i Ryssland, för den gamla är utbrunnen. Och för att soldaterna i det revolutionära proletära partiet, som existerar redan nu och håller på att växa i Sovjetunionen, kommer att behöva ha sanningen som ett av sina främsta vapen, för de kommer att växa sig starka främst i den mån de förmår bryta sönder den tjocka väv av lögn som Stalins förfalskarskola producerat de senaste femton åren – den aktuella boken innehåller ovärderligt material om detta. Efter att ha ställts utanför lagen, fängslats, förföljts och förtalats som tyska spioner lyckades bolsjevikerna 1917 nå de bästa delarna av arbetarna och bönderna med sanningen och med sina idéer. Två decennier senare är dagens proletära revolutionärer ännu mer våldsamt förföljda och förtalade men också de kommer att bli erkända av de ryska massorna. För falskhet är reaktionens vapen och sanningen socialismens vapen. I den historiska striden mellan de båda kommer socialismen att vara omöjlig att besegra.

New York, 1 maj 1937

¹⁵ [Den förrådada revolutionen](#)

Översättning: Björn Erik Rosin

Bilaga

Följande är ett klipp från *Inprecor* Vol.6 No.7, som återger den diskussion om CK:s politiska och organisatoriska rapporter som fördes vid kommunistpartiets 4:e partikongress (i december 1926), Klippet är ur ett inlägg av Tomskij (från s. 92) som citerar två brev av Lenin (från 24 resp 26 mars 1922). Breven finns i svensk översättning: [Om betingelserna för upptagandet av nya medlemmar i partiet](#) (Shachtman citerar det andra av breven).

Texten i *Inprecor* och den i Lenins senare publicerade skrifter skiljer sig en del från varandra – dvs översättningarna har där reviderats.

Tomsky quoted the exact wording of two of Lenin's letters. The first was written to Molotov with regard to a motion brought before the plenary session of the C. C. in March 1922. In this Lenin proposed that the period of probation suggested by Zinoviev for candidates for admittance into the Party, i. e. six months for workers, should be applied only to such workers as have actually worked for no less than ten years in leading industrial undertakings; for all other workers the probation period to be eighteen months, for peasants and Red Army soldiers two years, for other candidates three years. Lenin's actual words are:

"I consider it to be dangerous to retain the short period of probation proposed by Zinoviev. There is no doubt that there are among us many, who are counted to the workers who have not passed through the slightest big industrial training. Often enough these are real petty bourgeois, temporarily in the position of workers by some accident. All intelligent White Guard elements cherish the hope that the alleged proletarian character of our Party will not really secure it from the preponderance of the petty bourgeois element within the not distant future. If we have 300,000 to 400,000 members in the Party, even this is too many, since we know that many of the members are inadequately schooled."

Two days later Lenin addressed a second letter to the C. C., expressing the same idea in greater detail. This contains the following:

"It must always be taken into account that it is a great temptation to enter the party of the government. The throng of petty bourgeois and even anti-proletarian elements anxious to join our Party will increase enormously in the near future. The six months period probation for the workers will not be able to dam back this throng, the more so as it will be easy for the petty bourgeois elements to become workers for the time being. If we are not to deceive ourselves and others, we must apply the definition of worker solely to those whose life has imparted to them a proletarian psychology, and who have worked for several years in shops or factories, not for the attainment of outside aims, but in consequence of the general social and economic conditions. To state the matter openly: it must be recognised that at the present time the proletarian Party policy is determined not so much by its membership as by the unlimited and powerful authority of that thin layer which we may name the old Party guard."

In this letter Lenin proposes various concrete measures for testing the suitability of the candidates, and for the prolongation of the period of probation.

Lästips

För fler artiklar av/om Max Shachtman, se: [Max Shachtman](#).

Trotskyj: [Förord till *La révolution défigurée*](#). *La révolution défigurée*, som gavs ut på franska 1929, är innehållsmässigt till stor del samma som *Stalins förfalskarskola*, vars 1:a engelska utgåva kom ut 1937.